

Co pamatují kameny Angkoru...

Prastaré kameny majestátních chrámů kdysi viděly to, o čem se moderní věda pouze dohaduje... Ale často i to, co pečlivě skrývá nebo odmítá jako něco, co prostě nemůže být. K tomu přispívaly ambice dávných vládců, kteří si připisovali výstavbu velkolepých staveb. Skutečná historie se tak ztratila ve staletích a tisíciletích. A ještě více se ztratilo to, kvůli čemu byly velkolepé chrámy postaveny. Vždyť mnohé z nich vůbec nebyly postaveny k uctívání bohů, ale teprve mnohem později se proměnily v místa uctívání.

Taková jsou tajemství Angkor Vatu, záhadného a majestátního chrámového komplexu v Kambodži. Tato stavba je opředena mnoha legendami. Oficiální historie jí přisuzuje pouze tisícileté stáří, jak to označil jeden z khmerských vládců... Ale to, že si mohl připsat dávné dědictví, nikoho neznepokojuje a není to ani hypotézou. Záhadou je pouze množství technologií, s jejichž pomocí mohli takový zázrak vytvořit.

Nicméně, jako vždy, legendy zůstávají legendami a mýty, v nichž chrámy stavěli samotní bohové, a věda je popisuje tak, jak se jí to hodí.

Ano, i mnohé legendy se také v poslední instanci nezakládají na pravdě a byly převyprávěny a přepsány ve prospěch různých vládců nebo se z nich staly lidové pověsti s příkrášlením různých událostí a jejich proměnou v pohádky.

Stejně záhadné jsou mýty o Nágách neboli hadích lidech. Stěny starověkých chrámů jsou plné jejich výjevů... Věda však vše označuje za pouhý výmysl a mytologickou symboliku.

Mnohé chrámy byly na dlouhá staletí nebo dokonce tisíciletí zarostlé džunglí nebo pokryté písky. Ale ani po jejich vykopání z písku a vykácení tropické džungle kolem nich se lidem nikdy nepodařilo vykácet džungli zkreslené mytologie a jejich pozdějších materialistických představ, a tak tajemství zůstává tajemstvím o tom, cože v dávných dobách skutečně bylo.

Tak kdo a proč postavil chrámy Angkoru? Kdo byli starověcí Nágové, a jakou roli hrál démon Kama, který se stal božstvem tělesných rozkoší? Jak byla ještě od dob ztracené minulosti zničena paměť na skutečné události, a vymazána paměť lidstva na pravá kosmická poznání výměnou za tělesné, zvířecí rozkoše a divoké představy o zrodu života a světa?

O tom všem přišly informace prostřednictvím vědomých snění. Proto také nejsou vědecké a je osobní záležitostí, zdali jim věříte, nebo ne. Ale pokud se objevily, znamená to, že jsou k něčemu na tomto světě potřebné, a možná pomohou odstranit mlhu ze starých kamenů a jejich historie.

...Tuhé kořeny lián ovinuly části starobylé budovy doslova jako hroznýš a snažily se rozdrtit časem rozhlodaný kámen. Do chladného pološera vedou dávno rozbité schody. Vtom však po kamenech sklouzlo vzorované hadí tělo a zmizelo ve štěrbině. Had se hbitě sunul mezi kameny a zdálo se, že mě volá. Vlhký vzduch mě obklopil ze všech stran. Sluneční světlo zůstalo pozadu, ještě pronikavší časem poškozenými dveřmi svatyně.

Ze stěn najednou zíraly tisíce očí. Prastará božstva ustrnula v neznámém tanci, vtisknutém do kamene.

Jejich tváře mlčenlivě doprovázejí dál. Tu však had zavadil o jeden z kamenů a ten se zachvěl na svém polorozpadlém podstavci. Ozářila ho podivná nazelenalá záře, a do černé tmy stropních klenutí vydával nazelenalý paprsek.

Někde tam nahoře se paprsek opřel do kamenného lotosu, kvetoucího tu od nepaměti, a rozprskl se v pestrobarevných jiskrách. Jiskry vířily v podivném víru a vše kolem ztrácelo své obrysy. Duhový vír vířil stále víc, až nakonec své víření přerušil ohnivým zábleskem.

Vtom se však na místě záblesku objevila postava obrovského hada s lidským trupem, hlavou a pažemi. Byl to Indra. Okamžitě jsem si na něj vzpomněla, sama jsem se ocitla v průsvitném namodrale černém těle Dákyně Nairatimy (viz další témata).

„Zdravím tě, sestro,“ prolétly vírem Indrovy myšlenky v mém vědomí, aniž by rozevřel rty.

„Rád tě tu znovu vidím, protože nyní nastal čas odhalit další tajemství starověkých kamenů tohoto chrámu. Ano, toto je lidem známý Angkor Vat.

O tomto místě jsem už jednou vyprávěl, nebo spíš jsem se o něm jen zmínil. (Viz téma: Indrův příběh o proměně bohů v demony...)

Tenkrát však toho bylo k vyprávění mnohem víc. Ted' je řada na tobě, aby sis na spoustu věcí vzpomněla.

Ano, mnozí lidé si neuvědomují, nacházejíce se v tělech z masa a kostí, že může existovat jiná příbuznost, vždyť ve skutečnosti jsme bez těl všichni bratři a sestry, nikoliv manželé, rodiče a děti, protože jsme všichni dětmi Jednoho Absolutna neboli Ducha Vesmíru, jeho částice. Nemáme dokonce ani pohlaví, a bratři či sestry jsme tak, jak se projevujeme v určitých skutcích, na jakém základu je snadnější je naplnit. Nu a inkarnujíce se do tělesných těl, hraje pouze tělesné role, které nám dává matérie. Role manželů, rodičů, sourozenců nebo přátel. Nebudu zacházet do podrobností, neboť nechci mluvit o padlých duchách, kteří byli také dětmi Ducha Vesmíru. Zradili ho však a stali se našimi nepřáteli, i Jeho nepřáteli, snažili se vytvořit antisvět, antivesmír, a neuvědomovali si, že tím zabíjejí Otce a vše živé, zabíjejí život a sami letí do zapomnění, pohlcujíce vše a všechny kolem sebe.

...Jednou jsem už vyprávěl, že když jsem přišel do inkarnace na Zemi v těle Indry, potkal jsem svou spřízněnou duši, tedy svou sestru, ale v hustém těle. Jmenovala se Indrani. Stala se mou tělesnou manželkou.

Když jsem v onom dávnověku lidem říkal, že je mou duchovní sestrou, nemohli to pochopit, neboť tělesný pohled zná pouze sestry tělesné a je vždy zaujat pohlavním stykem.

A když se lidé dozvěděli, že jsem si vzal svou sestru, začali to napodobovat a upadat do toho, čemu se na Zemi říká hřích a velké smilstvo, způsobujíce incest. Neboť nelze uzavírat manželství mezi příbuznými stejné krve.

Lidé nechápou, co to je spříznění duší, necítí se jako duchové, od pradávna se vždy viděli pouze jako těla, od té doby, co se zde začala inkarnovat zvířecí a polozvířecí vědomí. Stalo se to právě poté. Původně staří Asurové a Nágové znali pravdu a chápali příbuznost duší a věděli, že v manželství by měli být spojeni pouze ti, kdo jsou spřízněni duchem, a že tělesná a pokrevní příbuznost je pro spojení v manželství velkým tabu.

Proto o tom znovu mluvím, poněvadž ani ted' lidé na Zemi nevědí, co je to duchovní příbuzenství, a řeknete-li se, že jsem si tenkrát vzal svou sestru, budou v tom chápat

jen to tělesné, a spojení spřízněných duší budou považovat za spojení s tělesnou sestrou.

Ale Indrani byla tehdy tělesně úplně jiného rodu. A jestliže já jsem se tělesně narodil v rodině Asurů, těch, kteří vybudovali zemi Sva, později zvanou Hyperborea, moje duchovní sestra se vtělila do těla rasy Nágů v zemi Lu a tam se jmenovala Indrani.

Jsou to jména inkarnací, stejně tak jako Indra či jiná jména učitelů známých na Zemi, přezdívaných bohové. Jména duchů nelze vyjádřit v žádném jazyce. Jsou to znějící vlny éteru, které duch sám vysílá svými konfiguracemi. Tohle přece víte. Lidé na Zemi však těmto věcem nerozumějí a vtiskávají nám pozemská jména.

Minule jsem se zmínil, že jsem tenkrát vstoupil do svazku manželského s Indrani a měli jsme děti, jedno z nich se jmenovalo Džajanta.

Připadlo na něj zrekonstruovat jeden z portálů, které byly zničeny během dračích válek. Podařilo se mu obnovit prastarý krystal a postavit kolem něj majestátní chrám podle všech pravidel civilizace Nágů s využitím asurské a tellurijské technologie.

Kdysi před touto inkarnací byl jedním z draků, jenž se zúčastnil války a uzavřel starověký portál před černými draky, poté spálil starověký chrám postavený Asury a Lunbo, kteří přišli z Faetonu (viz další témata). Ale spálil ho a uhasil krystal, když na něm uhořel sám, poněvadž jedině tak je možné vůbec uzavřít portály do jiných světů, zcela odevzdav síly svého života.

Jako duch, kdysi předtím, ještě se svou ženou postavil tento chrám, jsa jedním z představitelů národa Lunbo, předků Lemurijců.

To jsou události života ducha, který se skládá z mnoha životů - inkarnací. A nikoliv události jednoho fyzického života.

Kdysi duch Džajanty, jsa Lunbo, umístil na Zemi jeden z krystalů přinesených ze souhvězdí Draka, kde se předtím také mnohokrát inkarnoval.

Později, během dračích válek, se opět inkarnoval jako drak na jednu z planet souhvězdí Draka, a odtud se spolu s dalšími draky vydal na pomoc a účastnil se dračích válek o Zemi (viz téma: Zapomenutá epocha dračích válek). Pak se mu podařilo onen portál uzavřít tím, že krystal zapustil velmi hluboko do skalnatého podloží, zničiv chrámový rezonátor.

Právě takové rezonátory vytvářejí rozličné portálové přechody do paralelních světů pomocí energií těchto krystalů. Takové byly nejstarší technologie výstavby transportních koridorů teleportace mezi vzdálenými planetami různých hvězdných systémů a mezi paralelními světy stejné hustoty.

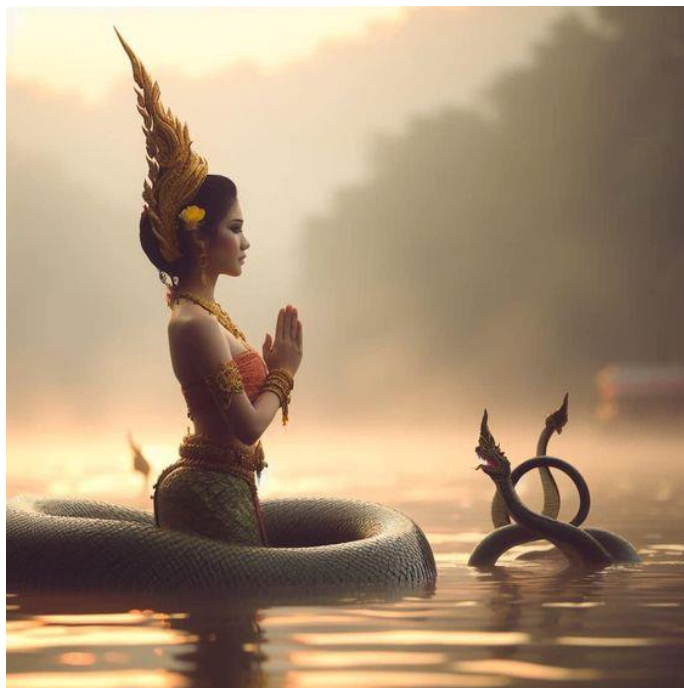
Aby obnovil prastarý rezonátor poté, co byl svět zbaven černých draků, v období mezi válkami a relativním mírem, navzdory přítomnosti vetřelců Anunnaki ve sluneční soustavě, inkarnoval se tento duch jako Džajanta, můj syn. Znovu našel místo starobylého portálu a obnovil starobylý chrám, přičemž se jej snažil upravit tak, aby jej vetřelci nemohli zneužívat.

Bylo to v takzvaném středním zlatém věku, kdy na Zemi vzkvétaly země Hyperborea, země Mu, země Lu, Atlantida, země Meluhha a několik dalších mocných zemí. A opět mu při stavbě onoho chrámu pomáhala jeho choť, duchovní sestra vtělená do těla Nágině se jménem Urvaši.

Ale to musíš vyprávět sama, vždyť ty si to všechno pamatuješ...," řekl Indra a rozplynul se v duhovém víru.

...Jeho slova se rozlehla jako blesk ve vědomí, a oslepující záblesk projevil všechno tak, jak to bylo. A znovu ve vzpomínkách ožilo tělo Nágině s hadím ocasem místo nohou, i ty schopnosti udělat z něj člověčí, tedy projevit nohy, se ozřejmily... Vždyť v těch dobách ještě nebyl zničen svět, respektive jeho jedna úroveň, v níž bylo možné tělo podle libosti dematerializovat a znovu složit, změnit ho na pohled. Toto probíhalo přímo v tom světě. A potom bylo možné se znovu projevit ve vzhledově modifikované formě ve světě běžném pro lidi.

Tento svět zmizel se zánikem Atlanty, když krystal Země změnil náklon svých stran vůči středu Galaxie a jádru Slunce. Tento svět se přestal projevovat v jeho lomech. Byla to však sebeochrana planety, aby vetřelci světů nemohli skrze tento svět nabourat portály do jiných světů. Se zánikem onoho světa bylo možné takové portály zcela uzavřít, vždyť už nebyly poháněny energiemi onoho světa, jak by se nyní řeklo – nebyly „v pohotovostním režimu“.

Všechno se vybavilo... Jak Džajanta, tak nádherná stavba, kterou vystavěl s pomocí prastarých přístrojů, jež zhmotnil v onom světě přesně podle modelů dávných Lunbo - předků Lemurijců.

Museli jsme krystal vyzvednout společně, stejně jako jsme ho instalovali kdysi dávno, když na tomto světě ještě nebyli žádní vetřelci. Nebyl zvedán jen těmi nástroji, ale konkrétně proudem energie z hlubin vesmíru, kterou jsme museli nechat projít skrze sebe a nasměrovat do těch nástrojů. Takové nástroje totiž

jinak nefungovaly. Vždy bylo zapotřebí energie z hlubin Vesmíru, prazáklad stvoření, kterou může nechat skrze sebe projít pouze živý duch, nikoli nástroj nebo robot. A teprve potom může tento duch nasměrovat tok této energie do nástroje a něco s tímto nástrojem udělat, změniv hustou hmotu, sám se nacházející také v hustém těle. Bez této podmínky nemůže nástroj ovládat.

Všechny nejstarší stavby z dob Asurů a Lunbo, z dob Lemurie, Tellurie a země Sva (Hyperboreje), z dob Nágů ze země Lu byly postaveny tímto způsobem. Teprve Atlant'ané, kteří se odnaučili vnímat a propouštět skrze sebe proudění původní síly Vesmíru, začali vynalézat mechanická zařízení. Ty však nedokázaly to, co nástroje Asurů, Lunbo a Tellurijců, nástroje Nágů. Nebylo v nich tolik síly vesmíru, byla to parodie a náhražka. To se stalo proto, že Atlant'ané nebyli schopni umožnit proudění vesmíru skrze svého ducha. A něco takového se stává jen tehdy, když duch potěmní a ztěžkne z neřestí sebe sama a ze špatného proudění hlavního víru v duchu - proudu kundaliní. K tomu dochází vlivem zničení, splynutím se stejným proudem kundaliní ve smilstvu, bez lásky duší.

Bohužel, to se v Atlantidě stalo téměř hromadným jevem poté, co přijali vědu anunnakijských vetřelců o tom, že není nutné udržovat křišťálovou čistotu ducha a neustále ducha zdokonalovat, aby bylo možné cokoli dělat v hmotném světě.

Mnohá vědomí, která byla ztělesněna v atlantské rase, se snažila žít v souladu s Vesmírem a zdokonalovat se jen proto, aby mohla žít fyzicky a mohla těmito nástroji ovlivňovat hmotu, aniž by pochopila podstatu života v souladu s Vesmírem. Na to je i nachytali vetřelci Anunnaki, slibující technologie, u nichž je možné si dovolit zvolnit.

Samozřejmě tomu propadli jen nevědomí duchové, kteří plně nepochopili, proč vůbec zdokonalovat ducha, nepochopili to hlavní, že právě zdokonalování ducha je skutečný život a že nic jiného není život podle měřítek éteru Jsoucího.

Životy atomů, minerálů, rostlin, zvířat, rození dětí nebo spíše těl pro duchy - to vše jsou jen způsoby rozvoje ducha, nikoliv cíl sám o sobě. Rození dětí - to je vytváření trenážerů duchům pro jejich rozvoj, a ne pouhý čistě biologický život.

Veškerý biologický život, to je instrument pro rozvoj duchů, nikoliv účel sám o sobě jako život. Když se stane samoúčelným bez rozvoje duchů, život degeneruje a zaniká.

A právě ve fázi formování ducha jako rozumné bytosti se rozhoduje o všem - buď o pádu zpět do zvířecí říše, nebo o cestě dál s výstupem ze samsáry.

Ale mnozí, kteří se stali zdánlivě rozumnými, pokračují v životě zvířat myslíce si, že celý smysl života je v rození nových těl, a nic víc. Přenesení zvířecích hodnot do rozumného světa obecně vede k pádu duchů do antisvěta a démonického rozplození.

Hlavním smyslem života rozumného ducha v těle je zdokonalování ducha, a pouze vedlejším smyslem může být rození dětí, aby se dal dalšímu duchovi stejný simulátor života.

Tak tomu bylo vždy v inteligentních společnostech žijících v tělesných trojrozměrných světech. Takto se vyvíjely světlé trojrozměrné civilizace, jejichž představiteli byly dávné rasy Země - Asurové, Lunbo, Tellurijci, Lemurijci, Nágové, obyvatelé země Mu a mnozí další. A zatímco tomu tak bylo, byl život představitelů těchto ras velmi dlouhý. Protože rozvíjeli svého ducha, a nejen plodily a tělesně se množily jako zvířata, a vůbec si to nekladly za cíl své existence.

Příroda fyziologicky prodlužuje možnosti života těla, je-li to nutné pro zdokonalování ducha a nebrání-li tomu žádné překážky. A příroda naopak život těla zkracuje, nerozvíjí-li se v něm duch, ale zabývá-li se pouze reprodukcí těl a je-li zcela ponořen do materialismu každodenního života se starostmi o obživu a bytí ve hmotě jako zvíře, nebo je-li ponořen do problémů dominance a vlády jako společenské zvíře ve smečce.

Příroda se snaží takové vědomí probudit, neustále mění jeho scénérie a těla, aby se konečně probudilo a uvědomilo si, že materiálně je lomem iluzí a pouhým nástrojem pro rozvoj ducha, nikoli smyslem života. **Vesmír tak chce, aby si duchové uvědomili skutečný smysl existence, který spočívá pouze v nekonečném zdokonalování ducha v souladu s ním.**

Stejně tak vesmír vytrhává duchy z těl, což vede ke smrti těla, nemá-li duch více možnost se v tomto těle dále rozvíjet a zdokonalovat, nebo nechápe-li sám, jak a pro co je třeba žít, a dopouští se chyb neslučitelných se životem.

Mluvíme-li však o tom s těmi, kteří žijí pouze kvůli tělesnému pokračování rodu, a vůbec nechápou, proč je toto pokračování rodu vůbec nutné, upadnou takoví lidé do agrese a budou se bránit extrémní vědomí, že hlavní je tělesné pokračování života, poněvadž tak žije celá příroda, ukazující prstem na zvířata a rostliny. Tedy na ty, jež jsou vývojově níže. Vždyť oni nevidí a nepředstavují si život těch, kdo jsou vývojově výše, a nechápou, jak to je a k čemu je pak nutné rodit děti, a ve svém krajním vnímání prohlásí toho, kdo se jim to snaží vysvětlit, za démona, který mluví obecně proti jakémukoli plození jako proti projevu života.

Ale s tím nic nenaděláš, takové je prostě vědomí.

Ještě horší však bylo, že po obsazení sluneční soustavy Anunnaki byla Země osídlena hybridy vytvořenými v anunnakijských laboratořích, do nichž Anunnaki přitáhli zvířecí duchy. Smíchali geny zvířat a vyšších ras rozumných bytostí, aby se zvířecí duchové mohli vtělit do těchto hybridů. A později, když v takových hybridních tělech prožili několik životů a získali duchovní schránky částečně odpovídající rozumným duchům, byli schopni se inkarnovat nikoliv do hybridů obecně, ale do rodin představitelů rozumných ras, snížili-li ti nějakým způsobem své vibrace.

Po snížení obecných vibrací planety byli čistí duchové masivně vyvrženi do rozvrstveného prostoru, který se stal právě onou Šambalou (viz další témata), a v tomto planetárním prostoru zůstali jen ti, kdo nějakým způsobem snížili své vibrace, především emocionalitou a projevy svého sebe sama. Začali se do nich

vtělovat nevyvinutí a polovyvinutí duchové polozvířat a úplných zvířat, kteří se zpočátku vyskytovali v hybridech, nazývaných Anunnaki adamu a známých ve vědě pozemšťanů jako Pithecanthropové, neandrtálci a další primitivní formy člověka.

...V oněch dávných dobách jsme tuto stavbu vybudovali pomocí energií vesmíru, a právě za tímto účelem jsme se inkarnovali, aby na Zemi mohly přijít další světlé rasy a skrze ni přejít do jiných světů a pokračovat tam ve vytváření života. Někakou dobu po vybudování stavby, kterou dnes svět zná pod názvem Angkor Vat, jsme v té zemi žili, vyprávějíc inkarnovaným o tom, pro co žijí a co je hlavním smyslem života, o tom, jak by se mělo žít, vždyť po ovládnutí sluneční soustavy bylo mnoho lidí z těch, kdo přišli v duchu z říše zvířat, a bylo pro ně obtížné vnímat pravdy o tom, k čemu život kromě rozmnožování a hromadění materiálních hodnot skutečně slouží.

Vesmír nám však brzy poslal impuls, abychom šli dál, to znamená, abychom fyzicky zemřeli a projevíli se v jiných světech. To se stalo přirozeným způsobem.

...Džajanta nechal svého žáka vládnout této zemi. Lidé museli žít sami a skládat životní zkoušky, žít bez dohledu učitelů. Taková byla vůle vesmíru, impulsy éterického proudění. Protože každý duch se musí rozvíjet sám, a nikoli být neustále veden nějakým průvodcem.

...Dějiny tam šly svou cestou a, bohužel, anunnakijští vetřelci opět zahájili ofenzívu. Ale i po zániku Atlanty země Lu přežila několik tisíciletí a zanikla až v době jaderné války popsané v Mahábháratě. Ne však od jaderných bomb, ale od bomb s virem. Ale to už je jiný příběh... (Viz téma: Po stopách reptiloidů... aneb tajemství země Nágů.)

Ale vtom se vzpomínaný obrázek z dávné minulosti znovu rozplynul v duhových vírech, a nahradila ho jiná vzpomínka...

Znovu jsem se ocitla v těle dívky v téže zemi, kde jsem byla v těle Nágyně Urvaši.

Mám zde sestru, a víme, že jsme spolu byly i v minulých inkarnacích. Jednou byla sestrou mého manžela Džajanty.

Byly jsme samy dvě, protože když jsme byly děti, zabili nám rodiče a zachránila nás jedna venkovanka. Vzdálené vzpomínky na honosný palác jsou téměř zapomenuty. Teď jsou z něj pouze ruiny, které po sobě zanechal krutý Súrjavarman. To jeho bojovníci zabili naše rodiče a zmocnili se okolní půdy. Súrjavarman nás dlouho hledal, aby nás také zabil jako poslední z dynastie. Potom však přestal, poněvadž si myslel, že jsme zahynuly v ohni požáru. Tehdy palác shořel a oheň se rozšířil do džungle. Dlouho zuřil stranou od vesnice, kam nás přivedla ta venkovanka.

Začaly jsme žít u ní v rodině, kde nebyly děti, a ona i její manžel tím velmi trpěli. Stalo se, že nás potkala při útěku před požárem po dlouhých modlitbách k Durze-Párvatí. Ona i její manžel si mysleli, že jsme k nim byly poslány samotnou bohyní.

Tak jsme se staly dětmi těch rolníků z vesnice. Noví rodiče mě pojmenovali Adhara a mou sestru Čantri.

Jako děti jsme se dozvěděly, že když se vydáme hluboko do džungle a půjdeme po stopách starého spáleniště, narazíme tam na starobylé ruiny. Nedaleko odtud žilo několik bojovných poustevnic s dýkami u pasu, bylo jich opravdu málo, ale když jsme na ně v tom hustém houští narazily, chovaly se k nám podivně srdečně.

Často jsme je navštěvovaly, ale nikdy jsme o tom ve vesnici nemluvily, protože ty poustevnice o to velmi žádaly.

Když však nadešel čas, naši pěstouni nás začali připravovat na svatební obřad, počínaje šitím šatů. Rozhodly jsme se odejít k těm poustevnicím natrvalo, neboť jsme v sobě cítily volání.

Dva tlustí bratři z vesnice, kteří nás koupili od pěstounů za kus půdy, nám připadali jako zrůdy, které neustále konzumují pivo v nezměrném množství. Občas jezdili do města do chrámu tanečnic, kde se oddávali tělesným rozkoším, aby měli v novém roce velkou úrodu. To tady dělali mnozí a bylo to nechutné. Aby měli velkou úrodu nebo aby se narodil následník, cestovali mnozí do chrámu boha Kamy a rituálně souložili s kněžkami a kněžkami chrámu. V domě také nepřekvapovaly sochy falusů, na které se vždy lilo kadidlo, a to kvůli tučné úrodě a narození dětí.

Pěstouni nám vyhrožovali, že nás prodají do chrámu Kamy, nevezmeme-li si tlusté bratry. Bylo zbytečné jim říkat, že nás k nim poslala Kálí-Durga, a ne Kama. Tradice, přijímané ve společnosti, měly nad myslí lidí z vesnice větší moc nežli cokoli jiného.

Ve vesnici o ruinách věděl málokdo, rolníci se tam báli chodit, věříce, že tam sídlí prastaří démoni.

Ale teprve za naprosto černočerné noci, kdy na obloze nesvítil měsíc, se nám podařilo vyplížit se z vesnice do černé džungle. Když jsme se uprostřed noci zjevily poustevnicím, ty pochopily, vždyť mnohé z nich se tu přesně tak kdysi samy ocitly, odcházejíc od divokých zvyků do lesa z vůle bohů. Bylo lepší být potravou pro divokou zvěř než beznadějný život tam, a naprosté otroctví, ve kterém přebývaly všechny ženy z vesnice.

Takový byl zvyk, ženy sázely rýži a celý den pracovaly na poli, zatímco muži pili pivo a tloustli. A potom po večerech pořádali orgie, aby to bylo jako v chrámu Kamy, údajně kvůli plodnosti, ale spíš pro vlastní zvrácená potěšení. Do chrámu Kamy se často prodávaly dívky, narodilo-li se jich víc, než rodina potřebovala.

Tak jsme zůstali navždy v poustevnické komunitě. Tam jsme se dozvěděly o starobylém chrámu. Byl obrovský, ale zarostlý stromy. Poustevnice v něm uctívaly Kálí-Durgu. Atributy Kálí jim poskytovaly ochranu, vydala-li se některá z nich do okolních vesnic, nebo dokonce do blízkého města. Tam mohly vybírat almužny, protože lidé se báli, že si přivodí potíže, když odmítnou služebnice obávané bohyně. Tam také mohly směnit ovoce, které nasbíraly v džungli, za rýži nebo

látku na omotání těla. Ale pouze znamení Kálí je chránila před nedotknutelností vůči chlípným sklonům stálých návštěvníků chrámu Kamy. Dívky, které chtěli dát do otroctví v chrámu Kamy, někdy utíkaly ke služebnicím Kálí a prosily o pomoc. Tímto způsobem se také stávaly členkami komunity, ale předtím prošly mnoha zkouškami nebojácnosti a připravenosti zcela zasvětit svůj život službě Kálí, stejně jako jsme to vše kdysi absolvovaly my, jsouce neustále tam...

...Zvyknouce si na život v komunitě, začaly jsme postupně s jakýmsi instinktem poznávat starověké ruiny, a často se nám před očima vynořovaly vize starověkého chrámu v době, kdy byl v plné kráse. A přišel den, kdy jsme jednou se sestrou sestoupily do hluboké chodby pod chrámem a tam jsme spatřily záři.

Zelenkává záře nás zalila teplou vlnou, a najednou se před námi objevila Kálí. Byla poloprůzračná. Nazvala nás však svými sestrami a pronesla tehdy ještě tajemnou větu, že jsme připraveny na to, pro co jsme se v těchto místech narodily.

Poté zmizela, a my jsme si vzpomněly na svá dřívější jména, Urvaši a Džajanti. V okamžiku se všechno vyjasnilo, závoj spadl... Na všechno jsme si vzpomněly, a nádherná brána do jiných světů byla ještě tady, hned za místem, kde jsme se setkaly s Kálí. Cítily jsme však, že tato brána bude muset být brzy uzavřena, jak to někdy v dávných dobách dělali žreci v takových chrámech, když hrozilo velké nebezpečí.

...A tak se jednoho dne vrátila z města jedna z poustevnic naší komunity, nesouc neblahé zvěsti.

Vládce Súrjavarman, tentýž, jenž kdysi zabil naše rodiče a vyplenil naši zemi, se rozhodl vypálit džungli na tomto místě. Jak se ukázalo, někdo z té vesnice nebo jiné osady se velmi zlobil, že mizí dívky, které měly být prodány do chrámu Kamy. A vesničané vyprávěli místním úřadům o tajuplných ruinách a velkých palácích v džungli, které by mohly být plné pokladů. Místní úřady, plné pověr o démonech, se neodvážily samy džungli prozkoumat, ale postupně se zvěst rozšířila až k samotnému Súrjavarmanovi.

A nyní už se jeho armáda žhářů objevila v blízkém okolí.

...Celá komunita se shromáždila kolem starobylého krystalu, který doposud vydával záři. A v této záři se začaly objevovat obrázky vizí. Bylo jasně vidět, jak démon Kama sám ovládá Súrjavarmanovy myšlenky. Vždyť právě na základě jeho příkazů vládce a jeho předkové zcela zničili starobylé rody místních knížat a postupně sjednotili khmerskou říši. Zároveň však téměř všude začal prosazovat kult Kamy, třebaže jeho nejvyšším božstvem byl Višnu.

Ačkoli si pamatujeme samy sebe a dávné časy, nikdy jsme neznaly ani neslyšely o žádném Višnuovi v podobě, v jaké ho uctíval Súrjavarman. Višnu byl pro něj stvořitelem celého vesmíru, a Kama patronem života, plodnosti a pokračování lidského rodu. Všechny obřady s tím spojené však byly nutně spojeny s pohlavním stykem v chrámech namísto obětí. Kult falusu jako symbolu plodnosti, plození dětí

a pokračování života zaplnil celou zemi. Súrjavarman jej přinesl odněkud z Indie a považoval jej za pravý.

V zemi se rodilo mnoho dětí z chrámových a náhodných pohlavních styků, které se stávaly chrámovými služebníky a kněžími v chrámech Kamy. Věřilo se, že čím více takových souložení a čím více těch, kteří se jim věnují neustále, tím úrodnější budou pole v zemi, a to všechny zachrání před hladomorem.

Už tenkrát, když jsme si na vše vzpomněly, jsme si uvědomily zrudnost divokých představ lidí. Vždyť jsme si už vzpomněly a věděly o energiích kundaliní a o zastavení vývoje ducha při takovém smilstvu každého s každým. Věděly jsme o velkém zajetí ducha v samsáře na dlouhá tisíciletí a miliony let těch, kteří to všechno dělali jen kvůli hrstce rýže navíc. Ale ani tu nikdo nezaručil za uctívání falusu a smilnění kolem něj.

Pokračování rodu mohlo být v obyčejných lidských rodinách, ne v tisících dětech odložených na cestách, často odložených těmi, kdo sloužili kultu Kamy, protože je neměli čím žít. A z nějakého důvodu nikoho nezajímalo, že tito kojenci byli často kořistí divokých šelem. Někdy je však lidé sebrali a odnášeli do chrámů, kde vyrůstali z almužen uctívačů a brzy se sami stali následovníky podivného divošského kultu.

...Starobylé ruiny chrámu ukrytého v džungli byly celé pokryté obrazy Dákyní - čili podob ženských duchů-bojovnic, které ničí démony v těžkých světech. Takové výjevy se často nacházely i v jiných chrámech, v těch, do kterých chodili lidé. Zde se jim však říká Apsary. A nejsou považovány za bojovnice, nýbrž za kurtizány bohů, které se věnují pouze tělesným rozkoším, uspokojující mužské pohlaví pro zajištění plodnosti země.

Lidé jsou jako by posedlí všemi těmi věcmi, a zdá se, že je to už hodně dávno, od té doby, co se jim podařilo přežít po strašlivé válce a bombardování spalujícím ohněm a podivným virem (viz další témata).

Ale vždyť i tato válka začala těmito zvrácenostmi a posedlostí kultem masového plození, kdy králové potřebovali stovky synů k sebepotvrzení své genetické a fyziologické tělesné moci, která se proměnila v kult.

Právě tehdy anunnakijští vetřelci poskytli recepty na umělé rozmnožování a uchovávání semene v jistých roztocích v hliněných nádobách, recepty na vkládání embryí do ženského lůna a mnoho, mnoho dalšího. Kdy ženy často rodily hybridní monstra napůl zvířata – napůl lidi, nebo se z hrnců narodilo 10 lidí najednou.

Lidé ztratili poznání pravdy a ducha, vyměníce je za poznání biologie těl, ale bezduchých a mrtvých, kdy všemi těmito manipulacemi vstupují do zárodků démoni a entity nižších světů.

Třebaže to všechno bylo i děláno právě za tímto účelem, aby svět osídlilo co nejvíce nízkých bytostí nebo zvířecích duší, které přicházely do polozvířecích - pololidských hybridů.

A to vše se vysvětlovalo starověkými legendami, včetně těch o Nágách. Prý, vždyť v dávných dobách existovali takoví lidé-hadi a byli jako bohové, a nyní se to může obnovit a opět nastane zlatý věk a štěstí existence.

Nevědomost a mechanická věda, daná duchovně nevědomým vědomím, začala rodit monstra z démonických světů nebo přivádět zvířecí duchy do lidských těl.

Žádná mechanická manipulace - konstruktor k sestavení biologických těl, nezpůsobí přirozený zrod organismů a vtělení duchů. To vše jsou zvrácenosti a deformace. Starověké Nágy zrodil vesmír samotný s takovými formami z živého éteru vývojem jejich duchů, a konstrukce těl přitahuje pouze nevyvinuté defektní duše k inkarnaci do takových těl. Ostatně ti, kdo konstruují, nejsou schopni konstruovat živé duchy. Duchové se rodí pouze jednou v životě vesmíru, a to na samém počátku jeho první manvantary. Jsou projevem éteru vesmíru a vzhledem k přirozeným vlastnostem éteru je nelze nijak uměle vytvořit.

Rituální soulož, smilstvo vedly a vedou k zajetí duší ve věčné samsáře, protože svazuje energie kundaliní se všemi, s nimiž došlo k soulož, do pevného uzlu. A dokud se tento uzel nerozmotá, zůstane duch v samsáře navždy, neustále se znovurodí v utrpení rozplétání a nového zamotávání těchto uzlů.

Promiskutní sexuální styk bez skutečné lásky snižuje ducha na zvířecí úroveň a ničí jemné schránky ducha spojené s myslí, přičemž se objevuje mysl ducha pro další inkarnaci. A duchové, kteří strávili několik inkarnací ve smilstvu, se již nedokážou vtělit do lidské podoby. Vracejí se zpět do zvířecí říše. To je degradace vývoje duchů a nemoc samotného vesmíru, jehož účelem je nekonečný rozvoj, nikoli degradace.

Zároveň se však duchové upadající do degradace stávají nejvýživnější potravou pro energetické parazity z démonických světů, a také zdrojem energií, které shromažďují vetřelci světů - Anunnaki ve svých zařízeních pro svou životní činnost.

Právě proto toto všechno také bylo jimi vštípeno lidem a vládcům s neřestmi, které tito také přivedli k moci na této planetě.

To všechno jsme si tenkrát dokonale uvědomovaly v těch tělech u starobylého portálu opuštěného chrámu. A také jsme chápaly, že není možné nechat portál otevřený.

Jestliže v dávných dobách samotný ten virus a radiace z jaderné války neumožňovaly lidem přístup k portálu, nyní se šílený a krvavý Súrjavarman rozhodl vyčistit starobylý chrám od džungle všemi prostředky a už přikázal svým kronikářům napsat o tom, co se mu údajně zdálo, že dokáže pomocí ohně zhmotnit velký chrám v džungli na počest Višnu. Že se mu to podaří díky démonům ohně, které si údajně podrobil...

...Stály jsme vedle stále živého krystalu, a vtom jeho záře vzplanula jako blesk a odrazila paprsek od mé dýky, kterou jsem nosila stále u sebe, stejně jako všechny členky společenství Kálí. Paprsek se od ní odrazil na dýku Čantri a zase se vrátil

do kamene. Kámen vzplál. Záře se náhle rozptýlila a před námi se objevil otvor. Dole se rozprostíralo prosluněné údolí. Na břehu modrého jezera se tyčila nádherně tvarovaná stupňovitá stavba. Vzdálené hory se třpytily sněhobílými vrcholky.

- „*Jděte,*“ řekla jsem těm, které se nás tu ujaly, „*kámen dávných vám ukazuje cestu.*“

- „*Pojďme všechny,*“ řekla stará kněžka jménem Kunti, která tu žila nejedno desetiletí.

- „*Nemůžeme, musíme ten vchod uzavřít,*“ řekly jsme s Čantri téměř současně.

- „*My tu zůstaneme taky,*“ začaly se ozývat ženy.

- „*Jednou se brána otevřela, to znamená, že je třeba jít,*“ odpověděla jim Čantri, „*taková je vůle velkých sil...*“

Najednou začala moje dýka zářit, totéž se dělo i s Čantriinou dýkou.

- „*Nebudete moci zavřít bránu, sama Kálí vás uvádí do onoho světa a ukazuje na ty, kdo ji musí uzavřít,*“ vyšlo mi z úst v tom starobylém jazyce. Teprve spatříce naše

zářící dýky, ženy se váhavě pohnuly k bráně, která se otevřela v pulzujícím duhovém víru.

Vtom však tento vír samotný pozvedl ženy a odnesl je s sebou.

Do mě a mé sestry náhle vstoupila obrovská a mocná síla, a zabodly jsme své dýky do světlem pulzujícího kamene.

V tomto stavu se kupodivu zdál měkký, ale o chvíli později explodoval oslepujícím zábleskem. Nejjasnější světlo se mísilo s neuvěřitelnou bolestí. Vzápětí se ale všechno zhroutilo do černočerné tmy...

Ta najednou začala pulzovat a znovu vytvářet duhové víry... Skrze ně bylo vidět ohořelé stěny chrámu a hrstu popela, která zůstala poblíž oltáře, kde místo prastarého krystalu zela díra.

Za zdmi chrámu už zuřil požár. Nebyl však způsoben výbuchem krystalu, ohnivou stěnu zapálili Súrjavarmanovi lidé.

Následovali spálenou zemi.

...Oheň se přehnal, spaluje vše na své cestě, kromě kamenů starobylého chrámu, a neušetřil ani vesnice, které o něm šířily ony zvěsti.

...Súrjavarman oznámil, že s pomocí ohně vytvořil velký Višnuův chrám. Později nahnal do chrámu řemeslníky a sochaře, aby dokončili jeho dekoraci podle jeho představ. Právě oni na stěny vytesali jeho jméno a výjevy jeho bojovníků, kteří nesou sousedům dobytelskou smrt. To mělo vyjadřovat moc jeho samotného a jeho državy. Starobylé kamenné obrazy Dákiní noví architekti postupně proměnili v Apsary - duchy krásy a smyslnosti, kteří údajně obývali rajske příbytky. Postupně byl chrám obnoven a na místě starobylého oltáře se objevila socha Višnu.

Tak se ze zapomnění znovu objevil starověký chrám, který je dnes na Zemi znám jako Angkor Vat.

Nezůstal však stát dlouho, mezitím opět obrostl džunglí za staletí slabosti khmerských vládců a nových epidemií z rozmetaných starověkých kamenných bomb, které zde zůstaly ležet od velké války z dob Mahábháraty.

Ale tenkrát, když Súrjavarman vstoupil do starobylého chrámu, za jeho zády se objevila obludná tvář démona Kamy, on slavil své vítězství...

Tento ještě dlouho vládl nad myslí v Indii a sousedních zemích, sbíraje úrodu smilstva a jeho energií pro vetřelce světů.

A teprve v těchto dnech se ho Dákiním podařilo spálit v ohnivých proudech tam v antisvětě.

...Ano, po dlouhá tisíciletí se vydával za božstvo lásky. Ještě v dávných dobách za časů Tellurie a Lemurie Šiva odhalil jeho podvod a prakticky ho zničil.

Krišna mu však později odpustil a dal mu šanci, načež ho nakazil energetickým virem všeodpuštění, který ulpěl na Krišnových zbývajících slabostech soucitu se všemi padlými duchy. Toho všeho se Krišna nemohl zbavit, neboť to převzal ze samotné nedokonalosti éteru našeho mladého spirálovitého vesmíru.

Všechno se ale mění a samotný vesmír se jen stěží dokázal vyhnout zkáze, neboť tento princip opustil teprve nedávno (viz další témata).

...A znovu jsem si vzpomněla na ten strašlivý a chlípný pohled démona Kamy a na jeho velkou falešnou moudrost, že smilstvo je dar přírody všem, že vede ke zrození těl a příjemných pocitů. A jestliže způsobuje blaženost, pak je projevem božství...

Po velmi dlouhou dobu si tato falešná moudrost podmaňovala mysl lidí, a doposud si podmaňuje slabé duchy, kteří hledají tělesné požitky a ospravedlňují svou vášeň k nim.

Démon však nikdy neřekl, proč vlastně sladký jed rozlévá, když přenesení živočišnosti do inteligentní sféry vede k degradaci duchů. **Když se přenesení zvířecích principů života stane v inteligentní sféře prvořadým, stane se sférou zvířecího vědomí**, a duchové místo toho, aby se rozvíjeli v dalších stupních existence, upadají opět do husté hmoty hluboké samsáry nerozumných existencí v koloběhu nekonečných znovuzrození a boje o potravu a prodloužení tělesného života.

Pro vesmír je to velká brzda vývoje jeho kapek, pro energetické parazity je to velké korýtko energií, které jsou mnohem sytější než od těch, jež byli vždy v živočišné říši a nikdy ještě nedospěli do rozumného stavu.

Návrat rozumných duchů do zvířecího stavu je zlem, život v rozumném světě podle zvířecích principů je zlem pro vesmír a jeho vývoj. To si však, bohužel, mnozí neuvědomují, protože jsou zcela ponořeni do tělesnosti a materialismu a jsou ovlivněni neřestmi...

...Kamu se podařilo spálit, ale přesto se jeho nejtěžší část, už nevědomá, propadla do hlubin Samaela neboli velké strusky vesmíru. Zbytky tohoto zla může patrně odstranit jen sám Duch vesmíru v Brahmově Noci. Stejně jako svých neřestí, duchové vtělení i nevtělení se jich budou moci zbavit pouze sami...

...Ale někde tam venku doposud tuhé kořeny lián doslova jako hroznýš ovíjejí části starobylého chrámu a snaží se rozdrtit časem rozhlodaný kámen. Do chladného pološera vedou dávno rozbité schody. Ze stěn zírají tisíce očí a prastará božstva strnula v neznámém tanci, vtisknutém do kamene...

Zapsala Valeria Kolcova 13.02.24